

Ambrits Tamás
Álomfirkák
VOKE Arany János Művelődési Ház
2014. január 31.

SZABÓ BÉLA FOTOGRAFUS
EFIAP, E-MAFOSZ/G fotóművész
Magyar Fotóművészek Szövetségének tagja
H-9153 ÖTTEVÉNY, FŐ U. 57.
TEL+FAX:(++36) 96/485-147
GSM:(++36) 30 9592-760
E-MAIL:belafoto@t-online.hu
www.belafoto.hu
www.eskuvoikonyv.info.hu

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Kedves megjelentek!

Kicsit zavarban vagyok, mivel nem szoktam előre leírni a kiállítás megnyitóimat. Sokkal jobban szeretem a spontaneitást, mind a szigorúan előre leírt szöveget. Ezt eddig többen a szememre is vetették, hogy nem marad nyoma az elhangzottnak.

Most azonban úgy gondolom, hogy helye van az előre leírt szónak.

Engedtessenek meg nekem egy, talán sok fotográfus számára lehet, hogy sértő gondolatot.

Egyszer valaki megfogalmazta, hogy a fényképezés a tehetségtelen emberek képzőművészete.

Erre mindig fel szoktak hörrenni jó néhányan a közönség soraiból.

Pedig, ha érzelmi töltésektől mentesen, objektíven végiggondoljuk igaza volt a szerzőnek.

Ugyan miért?

Amennyiben valakit megáld a Teremtő a manuális művészetekhez szükséges kezűességgel, remekül rajzol, fest, netalántán formáz, kisebb a valószínűsége, hogy fényképezőgépet ragad a gondolatainak a közléséhez. Nagy valószínűséggel megmarad az idézőjelben klasszikus képzőművészeti önkifejezési formáknál.

Igaz, hogy a digitális technika térhódításával sok képzőművész ragad fényképezőgépet és alkot az új területen is. Gondoljunk csak szűkebb pátriánkram Győrre, ahol Tolnay Imrének vannak nagyszerű képzőművészeti indítatású fotói. Talán, ha jól elékezem, mintha ennek a teremnek a falai között is láthattunk volna tőle FÉNYKÉPEKET.

Ha a fenti bevezető eszmefuttatást vesszük alapul, akár azt is mondhatnám, hogy most itt mellettem egy tehetségtelen ember áll, Ambrits Tamás személyében, a mi nagy szerencsénkre.

Ugyan miért? Ha Tamást a teremtő megáldja kezűgyességgel, akkor most lehet, hogy nem a fotókiállításának megnyitóján vagyunk. És azt hiszem, akkor a kortárs magyar fotográfia elvesztett volna egy jelentős alkotót.

Ugye milyen érdekes a Sors, a Teremtő, az Isten útja, mindenki válassza meggyőződése szerint.

Van egy középkorú ember, a maga 190 cm körüli magasságával, aki a fényképezőgépet nem úgy használja, mint ahogyan megszoktuk, hanem mind grafikus a ceruzát, festő az ecsetet.

Képet hoz létre, de nem lefényképez. Talán tűnhet ez egy ellentmondásnak is, nem tudom, nem vagyok filozófus, csak egy képalkotó.

Ambrits Tamás egy gondolkodó ember. Akinek a fényképezőgép egy szükséges rossz, hogy az elméjének apró zugaiban létrejött képet velünk is meg tudja osztani.

Rá teljesen igaz, hogy a kép előbb születik meg a fejében, mint a fényképezőgép objektívjében.

Mikor a tanítványaimnak beszélek a képről, mindig elmondom számukra, hogy akkor lesz jó a fénykép, ha elgondolják, mit, miként szeretnének lefényképezni.

A fotográfusok nagy többsége megkeresi a képet, ezzel szemben Ambrits Tamás létrehozza a képet.

Gondoljunk csak bele, hogy milyen igaz az a régi mondás, hogy „Vak tyúk is talál szemet”. A nagy számok törvénye alapján, akár egy majom is képes jó fényképet csinálni az őt körülvevő világról, csak adjunk neki egy törésmentes digitális fényképezőgépet egy megfelelő nagyságú memória kártyával.

De nem képes a gondolatainak közlésére a képen keresztül, ahogyan teszi ezt Ambrits Tamás.

A fenti eszmefuttatás után engedtessek meg nekem egy bejelentés.

Szeretem Ambrits Tamás képeit, ezért is tartottam fontosnak, hogy itt Győrben is megismerhesse a fotográfiát szerető közönség. Köszönet érte a Háznak, Fülöp Péter igazgatónak, aki maga is fényképez, meg keresi a számára fontos dolgokat és ezeket rögzíti a gépével és Vágusz Ernának, akivel először megosztottam ötletemet a tárlattal kapcsolatban.

Előbb szerettem Tamás alkotásait, mind személyesen ismertem volna.

Először egy magányos embert ábrázoló képével ismerkedtem meg, a mai napig beleborzongok, ha megnézem újból és újból. A négyzetes képen a középben lévő oszlop talapzatán ül egy ember a semmiben.

Talán ez tekinthető az Álomfirkák előszelének.

Ha végig nézzük a falakon a képeket igazat kell adni a magyar születésű Elkán Lászlónak, akit a világ Lucien Hervéként ismer:

"A fotó arra hivatott, hogy felrázza a képzelőerőt... Nem elég, ha csupán emlékeztetőül szolgál."

Tamás képein, számára fontos képelemek jelennek meg homogén háttér előtt, kiragadva valós környezetükből, ezáltal elvesztik identitásukat, egyediségüket és egy új dimenzióban nyernek értelmet.

Az alkotások az emberekről szólnak az ember nélkül, számomra elszakadva a mindennapok hátköznapj értelmzéseitől. Ezek Ambrits Tamás személyes vallomásai magáról.

Ahogy Bonyhádi Károly az első Álomfirka kiállításon megfogalmazta, a kép elemei a betűk, egy-egy kép maga a mondat és ha végignézzük a tárlatot, akkor elolvastuk a verset, amelyet fényképezőgéppel a számítógép monitorján megírt a szerző.

Mi pedig látogatók próbáljuk meg elolvasni. Lehet hogy az elején úgy leszünk, mind sokszor a moldvai csángókkal, ismerős, amit mondanak csak nem értjük miről beszélnek. Ha azonban valaki segít, aki ismeri az archaikus szókincset, sikerebbé teheti a kommunikációt.

Így vagyunk most Ambrits Tamás képeivel is, értjük-értjük, de még nem biztos, hogy értelmezzük is személyes üzenetét, az ő világát.

Végül, zárszóként néhány tényyszerű adat a szerzőről. Soproni származású. Édesapja elismert fotós volt, tagja az 1906-ban alapított Soproni Fotóklubnak

Tamást édesapja vezette be a fényképezés alapjaiba. A munka, a család és a vállalkozás a vállalatirányítási szoftverek fejlesztése elvitte a mindennapokat és így a fényképezés háttérbe szorult.

Az új lendületet a digitális technika megjelenése adott Tamásnak, mind oly sok embernek. Lehetőséget teremtett a fejből létrejött képek megjelenítéséhez.

Munkásságát az évezred fordulót követő kezdéstől számos hazai díjjal és elismeréssel jutalmazták.

Tagja a Magyar Fotóművészek Szövetségének, a Magyar Fotóművészeti Alkotócsoporthoz Országos Szövetsége E-Mafosz kitüntető címmel honorálta.

Tagja a Soproni Fotóművészeti Körnek.

Köszönöm, hogy Tamás elhozta számunkra Álomfirkáit, személyes gondolatait.

Megtisztelő figyelmüket megköszönve a tárlatot megnyitom.